

vide Garantien; Udvalget omtaler end ikke, at Opfyldelsen af den saa meget paaberaabte Betingskonde kunde være afgjørende. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds paastod, at det, som havde ledet Rigsdagen til at stille sig saaledes ligeoverfor denne Sag i disse Aar, var — navnlig da i det Aar, da den negtede Overgangen til 2den Behandling, — politiske Grunde, og at alt det, man dengang gjorde, var Makulaturforretninger. (Vil!e: Lillige politiske Grunde!) Naar, kun tillige; det var ikke helt og holdent politiske Grunde; saa kan det dog være, at der ogsaa var saglige og gode Grunde, der vare tilstede. Men hvad det angaar med de politiske Hensyn og Makulaturforretningerne, saa er det Naturligt, at det ærede Medlem er glad over, at det ærede Medlem for Kolding nu betragter Alt, hvad dengang blev besluttet af Folkethingets Flertal, som Noget, der væsentlig kun har Betydning som Makulatur. Jeg tror denne Betragtning af Forholdene er ubillig mod hans egen tidligere Virksomhed og tilmed en hel Del forhaftet. Hvad der dengang blev talt og besluttet i denne Sal, vil nok komme til at bære sin Frugt, om ikke i de nærmeste Aar, saa dog i en Fremtid, der ikke ligger saa fjern. Jeg kan idetmindste ikke vedfjende mig, at, hvad der dengang skete, skete udelukkende eller overveitende af politiske Grunde, og at der ikke ligesaavel som nu skulde have været saadanne saglige Grunde, som man nu bestandig raaber paa; og jeg kan paa ingen Maade betragte det da udsorte Arbejde som Makulatur. Naar det samme ærede Medlem for Kjøbenhavn kom med forskjellige personlige Betydninger eller Angreb paa mig, og tillagde mig Ord, som jeg aldrig har brugt, men som han har læst i nogle Blade om mig, saa vidner det snarest om, at han savner gode Grunde for at forsvere sin Sag, og har i hvert Fald intetsomhelst Værd med Hensyn til det, som her foreligger, saa det skal jeg ikke røre ved.

Berg: Jeg ønsker kun at gjøre to korte Bemærkninger. Under 14de Mai 1875 afgav vedkommende Udvalg en Betænkning med den ærede sidste Taler som Formand. Det er en mild Betænkning lige over for denne Sag, men der var ogsaa en meget mild Stemning her i Thinget den 14de Mai 1875. Der siges i denne: „Der foreligger ikke afgjørende Grunde for at udvide Rentegarantiens Belsøb for Jernbanebroen, ligesom der heller ikke er tilstrækkelig Grund til at opgive Haabet om at faae en Sydfalsterk Bane anlagt uden Rentegaranti“. Jeg vilde rimeligvis have udtalt det samme Standpunkt, jeg nu indtager, med de Ord begge Gange, at, saalænge Haabet om, at en Sydfalsterbane kunde anlægges med eller uden Rentegaranti — hvad man nu maatte blive enig om — ikke var opgivet, saa længe kunde man godt se Liden an med det Andet. Der forelaa altsaa nogen Grund, som dog ikke

var afgjørende, for at give Rentegarantien til Jernbanen, men der trængtes til noget Mere, og det er dette Mere, der nu er kommet til i de forløbne 5 Aar, idet Haabet om en Sydfalsterbanes Anlæg maa opgives baade med og uden Rentegaranti. „Det har ikke“, siger Udvalget, „nogen paatrængende Hast med at gaa bort fra de under Loven af 23de Mai 1873 givne Forudsætninger“. Man kunde nok komme til at gaa bort fra disse Forudsætninger om Rentegarantiens Belsøb til 4 Millioner Kr., men det har ikke paatrængende Hast at gjøre det. Det trænger til mere Overveitelse, „om ikke en Bane til Nysted og dennes Haavn frembyder et ligesaa bekæmt og langt billigere Led i den gennemgaaende Forbindelse med Lydkiløb“. Saaledes stillede man sig gennem hele denne Betænkning, opfentende forskjellige Forhold, men man negtede ingenslunde, at der var Grunde, selv for 5 Aar siden, til at gaa ind paa den Sag, der her foreligger, og det var det ærede Medlems Standpunkt. Naar jeg har læst saadanne Udtalelser i denne Forbindelse og har set det ærede forfættige Medlem udtale sig saaledes, er jeg bleven bestyrket i det, som hele denne Sags Historie bestyrker mig i, at, efter som Rigsdagen har behandlet denne Sag i de sidste 6—7 Aar, kan der ikke, efter min Opfattelse, slutes paa en billig og rimelig Maade, undtagen ved Vedtagelsen af den Villigheidsakt, her foreligger. Det ærede Medlem — det er den anden korte Bemærkning — tog sin fraværende Ven fra Leire (Holstein-Ledreborg) til Indtægt og erklærede, at jeg var aldeles uberettiget til at kalde ham min Meningsfælle i denne Sag. Jeg skal derom kun sige, at det vedkommende Medlem har sat sit Navn ved Siden af mit til Anbefaling for denne Sag som Medlem af Finantsudvalget, fordi gode Grunde talte derfor. Jeg vil indrømme, at jeg kan være uberettiget til at sige, at det ærede Medlem, vi tale om, nu behøver at have denne Anskuelse, men jeg vil dog spørge det ærede Medlem, om han har faaet noget Mandat til at sige, at det ærede Medlem, han idag vil tage til Indtægt, har forandret sin Anskuelse fra den Tid, da han anbefalede denne Sag i den Form i Forening med mig og det store Flertal af Finantsudvalget. Har det ærede Medlem Mandat til at fortælle os det, og paa hvilke Grunde denne Meningsforandring støtter sig, da maa det ærede Medlem oplyse os derom, ellers tror jeg, at han tager feil, naar han paaberaaber sig det værdifulde Medlem for Leire i denne Sag. Han staar kun med en Anbefaling for den Sag, her foreligger til Afgjørelse, som Ministeren har forelagt den; om det ærede Medlem har en anden Betsed, det veed jeg ikke.

Søgsbro: Jeg har aldeles ikke paaberaabt mig det ærede Medlem fra Leire som En, der skulde dele min Anskuelse om denne Sag,